

PRESS KIT

MUŽI V ŘÍJI

režie: Robert Sedláček

www.muzivriji.cz

NámětMartinTrnavský, Robert Sedláček
Scénář a režie.....Robert Sedláček

Produkce.....Darina Levová
Dramaturg.....Pavel Aujezdský
Kamera.....Petr Koblovský

Hrají:
Franta.....Jaroslav Plesl
Eva.....Eva Vrbková
René.....Martin Trnavský
Jarda Hanák.....Jaromír Hanzlík
Pavla.....Marta Vančurová
Starosta Hanáček.....Pavel Zedníček
Čestmír Weiss.....Jaromír Dulava
Ministr zemědělství.....Jiří Lábus
Premiér ČR.....Igor Bareš
Mistr učitel.....Martin Huba
Dále hrají:Igor Chmela, David Novotný, Petr Váša, Jiří Vyoralék, Radim Novák,..

Producent.....Česká televize, Televizní studio Bno
Distributor.....Bontonfilm a.s.
Stopáž.....114 min.
Termín natáčení.....červenec, srpen 2008
Premiéra v kinech.....20. srpna 2009

KONTAKTY:

PR a tiskový servis:

Lucie Pavlásková
lucie@pavlaskova.cz
tel. +420 775 755 066

Hana Orošová
hana.orosova@ceskatelevize.cz
tel. +420 736 531 604

SYNOPSIS

V jihomoravské vesnici Mouřínov končí silnice a její obyvatelé touží po tom, aby se obec stala „průjezdni“. Uvědomují si, že prvním krokem k naplnění svého záměru, je na sebe upozornit. Protože je mezi nimi přeborník ve vábení jelenů, rozhodnou se, že v Mouřínově uspořádají Mistrovství Evropy v této ojedinělé disciplíně. Mouřínov žije přípravami, ale nejen jimi. Souběžně se rozvíjejí zřejmé i nevyslovené vztahy obyvatel. Přípravy ovlivňují jejich život, a zároveň jejich vztahy ovlivňují průběh příprav. A jednoho dne konečně mistrovství vypukne...

Film Muži v říji zachycuje tři dny příprav a jednoho dne Mistrovství Evropy ve vábení jelenů. Světem malé vesnice se najednou prolíná úplně nový „velký“ svět.

Když se v roce 2006 objevil hraný debut uznávaného dokumentaristy Roberta Sedláčka Pravidla lži, hovořilo se o něm jako o filmové události roku. Film byl oceněn Českým lvem za scénář a filmoví kritici ho označili za nejlepší film roku. S uznáním se setkal i v zahraničí. Komedii Muži v říji natočil Robert Sedláček podle vlastního scénáře v Centru dramatické tvorby Televizního studia Brno České televize. V distribuci společnosti Bontonfilm bude v kinech k vidění od 20. srpna 2009.

Režisér Robert Sedláček o filmu

"Po nezdarech s dalšími vážnými tématy, které jsem zkoušel realizovat po relativním úspěchu úplně vážného filmu Pravidla lži mi došlo, co už třeba Komenský věděl dávno přede mnou. Že totiž, chci-li lidem říkat vážné věci, musím je tak trochu bavit, a jít na ně přes smích. Takže Muži v říji. Veselá komedie o velkých věcech na malém městě, o velké politice, velkých citech a velkém umění. S prvotřídními herci i v epizodních rolích. Každý vábí každého na svoje cíle, na své ego, pro svoje potěšení; to vše uprostřed velkolepého Mistrovství Evropy ve vábení jelenů. Je jenom shoda náhod, že právě tenhle film bude uvozovat velké celostátní vábení, které začne hned vzápětí - a totiž předvolební kampaň do Parlamentu ČR. Osobně si myslím, že tenhle film je skvělou psychickou přípravou na ni!"

Rozhovor s Jaroslavem Pleslem (Franta)

Jak se Vám film líbil a jaké z něj máte pocity?

Film se mi líbí a mám z něj velmi dobré pocity. Těch projekcí nebo těch filmů za sebou nemám tolik. Tohle je vlastně můj čtvrtý film a jsem moc rád, že se nemusím stydět. Což se mi občas u českých filmů v kině stává. Bavil jsem se. Ještě před shlédnutím celého filmu jsem viděl hrubý sestřih a trochu jsem se bál, aby to nebylo rozvláčné. Ale finální

podoba pro mě měla velký tah.

Vzpomínáte rád na natáčení?

Moc rád. Je to můj druhý film, který jsem s Robertem Sedláčkem dělal. Takže se známe velmi dobře. Víím, že Robert volí lidi, s kterými pracuje, tak aby nebyly na place moc velké problémy. Vždycky má šťastnou ruku a poskládá vedle sebe herce, kteří jsou trochu specifičtí, individuální, ale dohromady vytváří mozaiku, v níž každý střípek do sebe báječně zapadá.

Jak jste si svou postavu představoval poté, co jste si přečetl scénář?

Když jsem to četl, tak jsem trochu záviděl Martinu Trnavskému. Říkal jsem si, že jeho role je vděčnější, když to řeknu takhle banálně, a měl jsem strach z toho, jak budu Frantu hrát, aby to nebyla nuda. Ale Robert říkal: „Nebudeš hrát nic.“ A tak to bylo i během natáčení. Mám trošku „tlustou tužku“, takže on mě mírnil, nesměl jsem se nadechnout, nesměl jsem mrkat, hýbat obočím, zkrátka ničím. Snažil jsem se být úplně minimalistický. Ale že bych to měl nějak promyšlené dopředu, jaká je to postava, to ani moc ne. Franta je introvertní chytrý kluk. Při natáčení jdete od scény ke scéně, vždycky se soustředíte na danou situaci, kterou režisér velmi jemně a pečlivě vysvětlí. Měli jsme dlouhé diskuze a myslím, že jsme se pochopili. Jsem herec, který režisérům důvěřuje do poslední chvíle. Mají schopnost koncepčního vidění, což herci nemají.

Co vy a vábení?

Z vábení jsem malinko něco pochytil, takže něco zatroubím, ale je to taková směs. Nedokážu přesně rozlišit, co jelen říká. Jen nevím, jestli bych laně vyplašil, nebo je přilákal, nebo, jestli bych vyzýval jelena na souboj. Ale byl tam Pepa Kapras (skutečná postava, kterou J.Plesl hraje), takže všechny zvuky jsou opravdu mistrovské, protože on je mistr ve vábení jelenů a všechny nás nadaboval. Měli jsme s ním i takový workshop, jak se při vábení pohybovat. Je to velmi náročná disciplína.

Máte teď někdy chuť zajet do lesa a zatroubit si?

Mám. Teda nenapadlo mě, že bych jel někam do lesa, ale kdybych dostal do ruky tritonku, tak bych si určitě zatroubil.

Rozhovor s Evou Vrbkovou (Eva)

Vaše postava je plachá, nejistá v prostředí, ve kterém žije. Když jste četla scénář, jak jste si ji představovala?

Jako takovou démonickou s velkým charismatem, ženu, která něco skrývá. Působila na mě, že je hodně jemná, přitom plná energie.

Čím vám byla filmová Eva sympatická?

Tím, že koktá, protože to je výborná charakteristika postavy. To je to pro herce zajímavé, protože je postava předem daná. Když je normální, musí si vymyslet, jaká je vevnitř. Tohle už je hmatatelné, protože člověk nezačne většinou koktat jen tak.

Učila jste se koktat už před natáčením, aby to působilo věrohodně?

Robert, režisér, mi říkal, že mám koktat už týden před natáčením. Nakonec jsem se naučila koktavě text. Měla jsem totiž strach, že mi to zůstane. Říkala jsem si místa, kde se hodí koktnout, aby to působilo rytmicky a hladce, a ne násilně a okatě.

Jedna z vtipných a zároveň nebezpečných scén je, když sletíte z roztočeného lunaparkového kolotoče. Jak se vám scéna natáčela? Byla tam kaskadérka?

Bylo to srandovní. Točili jsme celý den a tahle scéna přišla na řadu až někdy v noci. Rozhodlo se, že to nebude kaskadérka, ale že to budu já. Tak mě kaskadéři učili padat do beden. Třikrát jsme to zkusili a zjistili, že to jde. Žádné modřiny a oděrky, perfektně to připravili.

S Robertem Sedláčkem jste natáčela podruhé. Jaký je režisér?

Vyhýbá se konvencím, které dělají ostatní režiséři. Zahazuje všechny zvyklosti, má rád, když je všechno jinak. A to je dobré, mít možnost zkoušet různé varianty. Mám ho ráda tím, jak je zvláštní, jak pracuje se střihy a hudbou. Je to potom něčím jiné.

Měla jste prostor pro improvizaci?

Vyloženě jsem neimprovizovala, ale když mě napadl nějaký moment, tak tam byl. Robert byl hodně otevřený tomu, když se nám něco nezdálo. Dá se s ním diskutovat.

Film se odehrává během soutěže ve vábení jelenů. Zkusila jste si zatroubit?

To ne, ale je pravda, že doma „prdím“ na rouru od vysavače. Mám kapelu a využívám různé nástroje, třeba taky troubím do obruče, s kterou cvičí gymnastky.

Jakou děláte muziku?

Mám alternativnější kapelu, skládám autorské věci. Ten žánr se nijak nepojmenovává. My tomu říkáme, že to je moje hudba. Pracuji se smyčkovacem hlasu, takže nahrávám hlasy a různě je vrstvim, třeba právě s tím vysavačem. Mám také „fénsong“ nebo si hraji se strunkami kráječe na vajíčka.

Lákalo by vás komponovat filmovou hudbu?

Něco takového se právě vrbí. Robertovi Sedláčkovi se nějaké mé písničky líbily a

chtěl by je použít příští rok ve svém dalším projektu. Baví mě kombinace film-divadlo-hudba.

Který směr vás táhne nejvíc?

Asi nejvíc zpívání, protože to mi jde z duše. Když dostanu text, není to ono. Hudba je tvůrčí, není to tzv. reprodukční umění, jakým je právě divadelní nebo filmové umění. Ale je to dobrá kombinace.

Rozhovor s Martinem Trnavským (René)

Co Vás zaujalo na tématu snímku **Muži v říji?**

Já mám autorské divadlo, jsem vlastně spoluautor divadelních her v divadelním spolku v Brně, takže deset let dělám autorské věci. A Robert Sedláček dělal svou prvotinu Pravidla lži, což je taky autorská věc. Lidi, když už dělají společné věci, tak nějak na sebe slyší a stejně to vlní, a tak mi jeden den zavolał, že bychom mohli vytvořit něco spolu. Původně

jsme vymýšleli nějaký příběh z Ruska, o rybářích a moc nám to nešlo. Někdy píšete na základě toho, že máte možnost získat finance, na to nějak namontováváte příběh a vlastně se podbízíte penězům, aby to celé mohlo vůbec vzniknout. To byl i tento případ. Bylo to ale celé hloupost, skončili jsme hned po dvou týdnech snažení. Jednou jsem šel v šest hodin večer ze sprchy a na ČT2 byl nějaký František Kapras, který se stal mistrem Evropy ve vábení jelenů. Předváděl to tam a mě to zaujalo. Pak jsem přijel na setkání s Robertem, seděli jsme někde v Praze, měli jsme deprese, že nám to psaní nejde a já jsem mu vyprávěl, co jsem viděl v televizi. No a jemu se to tak zalíbilo, že jsme se začali scházet a začali jsme psát tenhle scénář, buď v Brně nebo u něho v Praze. Zajímavé na tom bylo, že všechno, co jsme napsali, ve filmu opravdu zůstalo. Úplně přirozeně to nějak vzniklo, protože to prostě mělo vzniknout.

Byli jste se podívat na mistrovství ve vábení?

Byli jsme tam, samozřejmě. Jeli jsme na Hlubokou, kde je zvláštní atmosféra. Ti příznivci vábení, to jsou všechno nimrodi a vesměs je to taková podivná partička lidí. Nás to zajímalo, potřebovali jsme vyvrcholení nějakého příběhu z vesnice, protože o vábení ve filmu tolik nejde, jde o ten příběh. Chtěli jsme se dostat někde na vesnici, točit tam o vztazích. Všechny dobré filmy nebo scénáře jsou přece o vztazích. A to mistrovství, ty přípravy kolem toho nás inspirovalo, proč na tu vesnici jít.

A proč vesnice?

Já nevím, my jsme takový národ hloupých Honzů a já si myslím, že my se na tu vesnici hodíme, my se jako vesnice chováme vůči Evropě, takže celá Česká republika je malá vesnice. Jen se podívejte, jak to dopadlo teď při našem předsednictví. My se fakt chováme jako vesničani. Snad tím pádem se v tom ty lidi poznají a bude se jim to líbit, poznají tam souseda, kamarády, poznají v tom sami sebe. A o to by mělo jít, protože diváci by se měli ztotožnit s tím, co se děje. Tím nechci říct, že jsme úplní kretění. Je to hořká komedie.

Čím je vám prostředí venkova sympatické oproti městu?

Mně jako Martinu Trnavskému? Já potřebuju lesy, skály, hory, potřebuju mít vodu kolem sebe. Než bych bydlel v paneláku nebo v centru města, tak si raději koupím houseboat.

Jak byste charakterizoval svou postavu?

Je to takový dobrák, co chce všem pomoci, ale nikdo to po něm nechce. Tam si všichni hrabou na svém písečku, jsou to takoví sobci a my jsme takový národ. To je prostě taková parta, která žije spolu, ale každý je sám, a on je tam strašně sám, i když by chtěl žít pro všechny.

Jak probíhalo natáčení?

Tak euforicky, pro mě bezvadně. Já se ještě teď po premiérovém shlédnutí filmu vevnitř třesu, protože věřím, že ten film neprojde jen tak bez povšimnutí, že se někde zapíše.

Vyzkoušel jste si vábení? Láká vás to?

Vábit? Já vábím celý život, pořád někoho jiného, třeba sponzory na své projekty, lidi do nich nebo ženy. Takhle já vábím, ale že bych u toho musel troubit na roh, to ne.

Rozhovor s Igorem Barešem (premiér ČR)

Ve filmu je scéna, kdy se ptáte, jak se máte tvářit? Jak se podle vás má tvářit premiér?

Normálně. Já vím, že je to taková jednoduchá, lakonická odpověď, ale já mám rád normální lidi, normální věci. Teď si budu možná trochu odporovat, protože tenhle film není normální a mám ho taky rád, takže přesně nevím, kam ta moje odpověď povede. Ne vážně, já si myslím, že pokud by se politikové zbavili, já pro

sebe jsem si to označil jako politickou aroganci, tak by se spousta lidí, včetně mě třeba, v politice mnohem lépe orientovala. Já jsem apolitický člověk a musím říct, že mě odpuzuje se v politice orientovat, protože je v ní právě tahle zmíněná arogance.

Bylo pro vás tedy těžké tuhle roli přijmout nebo to pro vás byla výzva?

Já nejsem člověk, který by si pracovní příležitosti vybíral, neodmítám prakticky nic, protože mi nic tak zcela běžného nebývá nabízeno. Bývají mi nabízeny vždy takové spíš mezní filmy, které nejsou tak divácké, jako byl třeba film Výlet, Krev zmizelého nebo Sluneční stát. Tenhle film, si myslím, bude jedním z nich.

Připravoval jste se nějak speciálně na tento film?

Měl jsem možnost vidět dokumentární film Roberta Sedláčka Cesta k moci, který právě zachycuje tyhle politické špičky, dejme tomu v okamžicích, kdy si myslí, že nejsou vidět, kdy jsou mimo záběr kamer a v okamžicích, kdy jsou si vědomi, že se na ně veřejnost dívá. Ten rozdíl v jejich chování je patrný. Takže tento dokumentární film mě trochu inspiroval.

Jaké rozdíly jste mezi jednotlivými politiky pozoroval?

Nepozoroval jsem konkrétní osoby a nehledal jsem rozdíly. Občas se mě někdo zeptá, jestli to bude Paroubek nebo jestli to bude Topolánek. Já nevím, je to jenom mocný muž, který se nějakým způsobem chová, když je na něj vidět a nějakým způsobem se chová, když si myslí, že se může uvolnit. To je zřejmě každému z nás lidské, ale tihle pánové by se asi měli snažit o to, aby ten rozdíl byl co nejmenší.

Komunikoval jste s nějakým poradcem, s někým, kdo trénuje politiky, jak vystupovat před médii?

To určitě ne. Já jsem ten film teď viděl podruhé a nemyslím si, že by ten můj výkon byl úplně stoprocentní. Poprvé jsem byl hodně překvapený, byl jsem spokojený sám se sebou, když budu mluvit sobecky, dejme tomu tak na 75 procent. Dnes už tam vidím věci, které bych třeba udělal trochu jinak.

Když jste film viděl podruhé, jaký se vám zdál?

Na druhé kouknutí jsem byl velice překvapený kvalitou zvuku. Já jsem na ní byl samozřejmě upozorněn režisérem Robertem Sedláčkem, ale mohl jsem si to vlastně teď vychutnat a věřím, že ve větším kině, možná s lepší technikou, to bude ještě působivější. Já jsem při prvním koukání byl na několika místech filmu poměrně dojatý, a to je vždycky známka kvality, když vlastně se smějete a vzápětí vás zasáhne ten opačný pocit.

Jaká byla spolupráce s Robertem Sedláčkem?

Když mi Robert řekl, že pro mě píše roli premiéra, tak to samozřejmě bylo velice potěšující. Čekal jsem na tu realizaci rok, vůbec toho nelituju a jsem rád, že jsem ho v životě potkal, protože – teď se vrátím na začátek – nedělá normální věci a to je dobře. Taková ta běžná konfekce, ta běžná současnost mě moc nebaví.

Zaujalo vás vábení natolik, že jste si ho vyzkoušel?

Ne. Mám sice střední zemědělskou školu a za sebou jistou životní etapu, kdy jsem se chtěl věnovat myslivosti. Těsně před tím než jsem nastoupil na vysokou uměleckou školu do Brna, na JAMU, tak jsem uvažoval o tom, dejme tomu, že budu pokračovat na vysoké myslivecké. Tenhle zájem, ne že by mě zcela opustil, ale nestal se mým prioritním. Do lesa samozřejmě chodím, možná častěji než jiní, období trampingu už je taky bohužel za mnou, protože se ozvaly roky a už spím spíš po hotelích než po lesních senících. Ale to vábení mi nepřijde, pro mě osobně, jako zajímavá věc. Ve filmu může vábení působit komicky, ale myslím si, že ti lidé, kteří to dělají, tak to dělají se zaujetím a vážně.

Rozhovor s Pavlem Zedníčkem (starosta Hanáček)

Jak jste se sžíval se svou rolí a jakého starostu jste chtěl ztvárnit?

Dobře, chtěl jsem udělat takového klasického moravského starostu, který má spoustu starostí a málo peněz. Tuhle starost mají všichni starostové – sehnat peníze, aby na těch malých dědinách něco bylo.

Měl na vaši postavu nějaké požadavky režisér?

Hlavně mě mírnil, držel na uzdě, abych si příliš nevymýšlel. Vedl si mě, jak on chtěl.

Jak probíhala vaše první spolupráce s režisérem Sedláčkem?

V pohodě, jsem rád, že jsem to mohl dělat. Hlavně zvláště s ním. Natáčeli jsme v příjemné dědině, milí herci. A navíc to bylo léto, takže spousta zábavy.

Věděli jste už před natáčením, že existuje sport ve vábení jelenů?

Věděl jsem o tom, ale nedokázal jsem si to představit. A když jsem to uviděl, upřímně jsem se smál. Je to velká sranda a je zajímavé pozorovat, jak to ti vábiči berou vážně. Je to krásný koníček.

Vyzkoušel jste si to?

Ano, vyzkoušel jsem si takový hádavý typ jelena. Ten mi šel docela dobře.

Která scéna se vám líbila nejvíc?

Je tam krásná scénka, kdy Martin Trnavský zůstane zaseknutý s autem na kolejích. Pak se mi moc líbila celá ta partička kolem Igora Bareše. Je to opravdu krásný pohled na naši společnost.

PROFILY

Robert Sedláček (1973)

Režisér a scénárista Robert Sedláček vystudoval dokumentární tvorbu na Filmové a televizní fakultě Akademie muzických umění v Praze. V roce 2006 natočil celovečerní film Pravidla lži z prostředí terapeutické komunity. Za scénář k tomuto filmu získal Českého lva. Věnuje se i politickým dokumentům a v roce 2007 natočil pro Českou televizi, Televizní studio Brno dokument Miloš Zeman - nekrolog politika a oslava Vysočiny.

Filmografie: Skinheads, 1997, České porno, 1997, Moravská apokalypsa, 1997, Sibiř na konci tisíciletí, 1998, Východ, 1998, František Čuba: slušovický zázrak, 1999, triologie Tenkrát, 1999, 2000, 2002, Bělorusko ve Stalinově stínu, 2000, Sága Romů, 2001, Lesk a bída země české, Karel Svoboda pohledem Roberta Sedláčka, 2001, Pravidla lži, 2006, Cesta k moci, 2006, Příběhy domů: Pohled kláštera, 2007, Miloš Zeman - nekrolog politika a oslava Vysočiny, 2007.

Martin Trnavský (1970)

Po absolvování JAMU zamířil do angažmá pražského Činoherního klubu, ale jeho domovskou scénou jsou prkna Divadla Bolka Polívky. V roce 1999 v Brně, z Bolkovy iniciativy, vznikla Frída, divadelní spolek, jehož se stal Trnavský zakladatelem a autorem.

Prvním ze seriálů, kde jej čeští diváci mohli vidět, byly Četnické humoresky (2003). Poté následovala role právníka Egona Rajtra ve Světlech pasáže (2007) a architekta Jana Hakena v Ordinaci v růžové zahradě. Na svém kontě má i filmové role – Pravidla lži (2006), Na rozchodnou (2008).

Jaroslav Plesl (1974)

Nejdříve studoval střední pedagogickou školu v Litomyšli, v rodném Hradci zpíval ve sboru a na Janáčkově akademii múzických umění v Brně, kde absolvoval obor herectví, ho chtěli dokonce do brněnské operety.

První angažmá získal v Městském divadle ve Zlíně. Mezi výraznější role, které zde ztvárnil, patří Ivan Alexandrovič Chlestakov v Revizorovi, Michal v Jiráskově Lucerně nebo Valér v Lakomci. Hostuje i v divadlech na Jezerce v Praze nebo v divadle F.X.Šaldy v Liberci. V současnosti je však stálým členem uměleckého souboru pražského Dejvického divadla. Největší úspěch mu zatím přinesla hlavní role vychloubačného Christy Mahona ve hře Hrdina západu, za kterou v roce 2008 získal Cenu Alfréda Radoka. Po několika menších rolích v televizi vstoupily v roce 2006 do kin jeho prakticky první a zároveň nejvýraznější filmy Pravidla lži a Grandhotel.

Uspěl i jako moderátor cen Divadelních novin a Sazky, jednoho z ročníků Festivalu krátkých filmů a v televizním seriálu Štíty království českého.

Eva Vrbková (1976)

Od dětství hraje v Divadle Husa na Provázku, nyní je jeho čelní představitelkou. Ztvárnila zde mimo jiné roli Eržiky v Baladě pro banditu. Objevila se v několika televizních seriálech jako Četnické humoresky (1997) a Strážci duší (2003). Jejím filmovým debutem byly Pravidla lži (2006).

Igor Bareš (1966)

Igor Bareš pochází z Olomouce, vystudoval JAMU v Brně, během studií hostoval v Divadle bratří Mrštíků. V roce 1991 se stal členem Národního divadla v Brně. V tomto divadle účinkoval ve hrách Král Lear, kde představoval Edmunda. Za svoji roli v

Hamletovi byl nominován na Cenu Alfréda Radoka. V roce 1997 nominován na cenu Thálie díky svému ztvárnění postavy Raskolnikova v přepisu románu Zločin a trest.

V roce 1993 se jako náboženský fanatik objevil ve filmu Kruté proměny. Do širokého povědomí se dostal díky filmu Výlet z roku 2002. Na Tribeca film festivalu získal cenu za mužský herecký výkon a byl nominován na Českého lva. Mezi další významné filmy v jeho kariéře patří například Sluneční stát nebo komedie Věry Chytilové Hezké chvílky bez záruky.

Igor Bareš hrál také v řadě televizních inscenací a seriálech, například v Pojišťovně štěstí nebo v seriálu Horákovci.

Pavel Zedníček (1949)

Už během studií na JAMU vystupoval v Divadle Na provázku. Po škole působil v Činoherním studiu v Ústí nad Labem. V roce 1977 přišla nabídka angažmá v Divadle Na zábradlí, kde Pavel Zedníček vytvořil řadu významných rolí. V roce 1992 založil společně s Jiřím Bartoškou a Karlem Heřmánkem Divadlo bez zábradlí. Krátce nato se ale jejich cesty rozdělily. Pavel Zedníček poté hostoval v řadě divadel - např. v Činoherním klubu, Činoherním studiu, Divadle ABC, divadle Globe nebo Národním divadle. V současnosti hraje především v divadle Kalich.

Ve filmu se poprvé objevil v roce 1975 v detektivce J. Herze Holka na zabití. Následoval seriál Nemocnice na kraji města. Poté se stal členem herecké party z Malého televizního kabaretu, což byl úspěšný a stylový zábavný pořad pro děti. Po celá 80. léta šel z role do role. Objevoval se v různých žánrech, ale výrazně bližší mu byla komediální poloha. Rozsáhlá je také jeho práce v dabingu.

Jiří Lábus (1950)

DAMU absolvoval v roce 1973 roli Mackieho Messera v Žebrácké opeře, na základě které byl šéfem liberecké Ypsilonky Janem Schmidem přijat do prvního angažmá. Zůstal mu věrný dosud. Počínaje tímtež rokem se začal objevovat i ve filmu a v televizi, často v záporných a excentrických rolích. Lábus na sebe upozornil výrazným komediálním talentem, na jehož základě pro něj tvůrčí dvojice Miloš Macourek-Václav Vorlíček napsala roli čaroděje II. kategorie Rumburaka v televizním seriálu Arabela. V průběhu osmdesátých let se vryl divákům do paměti také jako součást komické dvojice Lábus-Kaiser ze zábavného televizního pořadu Možná přijde i kouzelník.

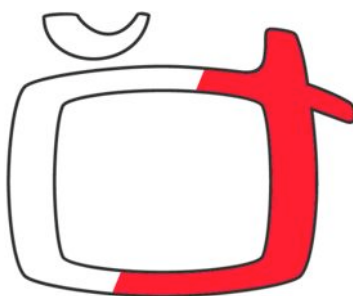
V devadesátých letech natočil především kafkaevský film Amerika, v němž pro mnohé překvapivě ztvárnil vážnou, dramatickou postavu a byl za svůj výkon odměněn Českým lvem. Za zmínku rozhodně stojí role ve filmech Spiklenci slasti nebo Zapomenuté světlo. Úspěchy slaví i v divadle. Za roli podváděného manžela ve Vianově hře "Hlava Medúzy" obdržel v roce 1997 cenu Thálie. Od té doby má na svém kontě desítky televizních i filmových rolí.

Jaromír Hanzlík (1948)

V roce 1966 se bez oficiálního studia herectví stal členem souboru Divadla na Vinohradech, kde vytvořil řadu významných rolí. Z televizních chlapeckých rolí přešel do filmu, který mu nabídl hned na počátku velké a zajímavé role – Finský nůž (1965), Bloudění (1965), Kočár do Vídně (1966), Romance pro křídlovku (1966). V sedmdesátých letech hrál v populárních filmech Slasti otce vlasti (1969), Noc na Karlštejně (1972), Jak utopit doktora Mráčka (1974), Léto s kovbojem (1976) a stal se nejoblíbenějším hercem mladší generace. Byl dlouhé roky obsazován do postav mladíků, ale filmy Jiřího Menzela Postřižiny (1980) a Slavnosti sněženek (1983) mu

pomohly přehrát se do rolí středního věku.

V devadesátých letech se převážně věnuje mimouměleckým aktivitám, ale stihl si zahrát v několika pohádkách. Od roku 1997 uváděl televizní vzpomínkový pořad ÚSMĚVY, který je věnován hereckým osobnostem českého filmu.

ČESKÁ TELEVIZE

© Česká televize, Televizní studio Brno
(všechny zde uvedené informace, včetně doslovných citací, jsou k volnému použití)